

possunt. Cicero. 3. de Orator. 48. Et de orat. ad Brut. 45. figuras
sententiarum enumerat, & præter eas Fab. c. 2. l. 9. tres novas
& 40. adjunxit, teste Claud. Minoch. l. Verùm ex his decem
tantum enumerata ad benedicendum necessaria judicantur,
reliqua tanquam aliena meritò repudiantur.

C A P U T X X V I.

I. E X C L A M A T I O

est figura sententiæ per adverbium ex-
clamandi expressum vel intellectum.

(Græcè dicitur *Ἐκφώνησις*, quod elationem vocis pro-
nunciandæ requirat. Item *Σχετλια* *Ἐμὸς*, quòd sensum
aliquem doloris & indignationis præ se ferat. Definitio
à genere (figura sententiæ) & formæ quæ ab adjunctis adver-
biis seu Interjectionibus desumptæ. Interjectiones enim seu Ad-
verbia dicas, nihil interest.

2. Notæ exclamationis sunt, *O uti-
nam, proh, ah, heu, eheu, at, at at, va, en, ecce,*
euge, & particulæ similes: quarum aliæ
sunt admirantis. 2. aliæ optantis. 3. aliæ
laudantis. 4. aliæ obtestantis. 5. aliæ o-
minantis. 6. aliæ indignantis. 7. aliæ ob-
jurgantis. 8. aliæ irridentis. 9. aliæ dolen-
tis. 10. aliæ commiserantis. 11. aliæ impre-
cantis. 12. aliæ desperantis. 13. aliæ deniq;
affectuum aliorum alia.

(Vbi observa, non semper notas has vel illas in Exclama-
tione explicitè poni, sed tamen affectu sententiæ nihilominus
exprimi: idèò in definitione dicitur expressum vel intelle-
ctum, ut, Rom. 7. Miser ego homo, quis me liberabit ex isto cor-
pore mortis? præ ò vel Ah.